

אור א' תפ"ט

דבין אסור ע"ג

(א) א' ודמות (ר"ז)

מכרי כתב יונגר כלאים שעמנו לא יעלה ויק' ע"ך לא תלכש שעמנו ליל ש"ם לאפניו הני מצ"ך צ"כי דאי כתב רחמנא לא יעלה ע"ך הוה אמנא כל דך העלאה אמר רחמנא ואפילו מכרי כסות כתב רחמנא לא תלכש שעמנו "דומיא דלבישה דאית ביה הגאה וזי כתב רחמנא לא תלכש ה"א דוקא לבישה דנפיש הנייתה אבל העלאה לא יכתב רחמנא לא יעלה ע"ך איכ לכתוב רחמנא לא תלכש שעמנו צמר ופשתים למה לי מכרי כתב ונגר כלאים שעמנו לא יעלה ע"ך "ותנא דבי רבי ישמעאל הואיל ונאמרו בתורה סתם כגדים ופרט לך הבתוב באר"י מהן צמר ופשתים יאכל צמר ופשתים צמר ופשתים דכתב רחמנא ליל ש"ם לאפניו

(א) א' ודמות ר"ז

ר"ז י"ז ר"ב

ר"ג (ר"ז)

ר"ז י"ז ר"ב

אזרות למה י"ז הא"ה

ר"ז אלמנה כ"א (ר"ז)

(ג) א"ד י"ז ס' ר"ב

אבל אחר שנעשו תוסים אין לכלאים שיעור אפי' חוט כל שהוא של צמר בבגד גדול של פשתן או של פשהו בצמר אסור : הגה (ס) ואפי' נאכד החוט ולא ידענו מקומו א' (א) לא שייך ביה (ב) ניטול ואסור (כט"א ס"י ר"ט

ר"ג (פ)

(ג) ק"ז י"ז ר"ב

ז מטפחת ה"דים, וכן מטפחת שמקנחין בה אחר הרחיצה, ומטפחת השלחן שאוקלין עליו וכיוצא בזה, וכן מפה שעל השלחן בבית הכנסת שקורין עליו, אסורות משום פלאים, וכן וילון, אסור לעשות מקלאים. אבל פרקת שעפני ארון הקדש, מותר.

ח עגלות (קוטש, קאלעס) שיש להן מקסה שהשרים הולכין בהן, ויש מהן מחפות מבפנים בגדי צמר שהם פלאים, כי מסתמא נתפרו בחוטי פשתן, מותר ללכת בהם, ובלבד שיזהר שלא להשען בצדדים שיש שם פלאים. ומקל-שכן שיזהר שלא לשבת על הפרים, שהן פלאים (ע"ן באר היטב סימן שא סעיף קטן ב). ויש מתירין אפלו לישב על הפרים, כיון שעשויים באפן שאינם נקפפים על צדדי האדם (ע"ן פתחי תשובה בשם פנים מאירות).

רצמ"א לא שייך ביה ביטול כו'. ולא אמרינן שיבטל ברוב מחמר שאין מקומו ניכר דלא שייך ביטול ברוב אלא איסור שנחשב כהיחוד כהיחוד אכל היחוד שנחשב כהיחוד וע"י הערובתם נאסר לא שייך ביה ביטול דאין כאן אלא חסיכה אחת של איסור (כלומר דעכשו נעשה הכל כחסיכה אחת של איסור) רח"ש והפוסקים ומביאם בית יוסף והעט"ז כתב ו"ד לנשר בחלב דק"ל שבטל דהתם טעם הבשר או החלב מתפשט ונחשב ככולו ואין כאן מקום מיוחד לאיסור והוי כאילו נאכד מן העולם אבל הבא שהאיסור יש לו מציאות במקומו ולא נתפשט אלא שאין אנו מכירים אותו לא שייך ביטול כל עכ"ל *

1

